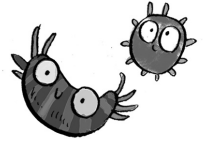


GWEN LOWE

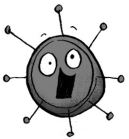
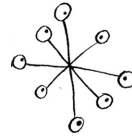


ALICE

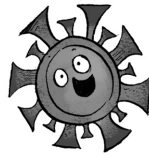
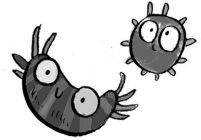
EN HET

BACTERIE

MYSTERIE

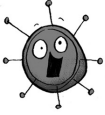


Vertaald door Hanneke Majoor



CONDOR





# HOOFDSTUK 1

## Brandnetelstraat nummer 9



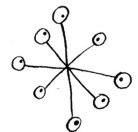
**M**eneer en mevrouw Dent waren het soort ouders dat niet zo van kinderen hield.

‘Het zijn van die groezelige kleine mormels die voortdurend in hun vieze neus peuteren en bacteriën en vuiligheid verspreiden,’ beweerde mevrouw Dent die morgen.

Ze hing gevaarlijk uit het keukenraam, stak haar beste lange grijper naar buiten en plukte vakkundig de krant uit de brievenbus bij het hek.

Mevrouw Dent ging nooit naar buiten; niet als het aan haar lag.

‘Het is jammer dat er niet meer van zulke geweldige ouders zijn als wij, altijd druk met de bestrij-



ding van vuil en ziekte,' ging ze tevreden verder, terwijl ze een fles ontsmettingsmiddel schudde tot het schuimde. De krant was al snel doorweekt. Mevrouw Dent stopte hem in de oven om hem te roosteren.

Alice Dent stikte bijna door die woorden, en door de warme dampen.

Alice zat heel stil aan de keukentafel van Brandnetelstraat nummer 9 en deed alsof ze onzichtbaar was. Daar was ze goed in; soms vergaten haar ouders urenlang dat zij er ook nog was.

Maar dat was niet vol te houden – niet vandaag.

En Alice wist dat ze al gauw de grootst mogelijke problemen zou hebben.

Allemaal omdat ze verkouden was.

Als ik nies, ben ik er geweest, dacht ze in paniek. Ze kneep haar neus dicht terwijl ze met moeite haar te hard gekookte ei naar binnen werkte. Misschien merken ze het niet, troostte ze zichzelf. Maar dat leek onwaarschijnlijk, vooral omdat ze steeds onder tafel moest duiken om haar neus af te veegen.

'Manieren!' blafte meneer Dent. Mevrouw Dent haalde de gesteriliseerde krant uit de oven en gaf hem aan haar man.

'Sorry,' mompelde Alice en ze probeerde een hoest tegen te houden. Ze had nooit kunnen raden dat deze symptomen de eerste tekenen waren van de vreemde en ongelooflijke dingen die gingen gebeu-

ren en die de wereld zouden veranderen. En het was heel jammer dat ze dat niet wist, want Alice kon op dat moment wel een opsteker gebruiken.

Ondertussen was mevrouw Dent druk in de weer in de keuken: ze kookte schoenveters en poetste de zolen van meneer Dents werkschoenen. De wereld veranderen? Dat was helemaal niks voor haar. Zij vond dat een heel gevaarlijk idee.

‘Die schoenen zien er tiptop uit, poppetje,’ zei meneer Dent. Hij keek op van zijn rokende krant terwijl mevrouw Dent de veters perfect inreeg. Ze glimlachten liefdevol naar elkaar.

Alice draaide haar hoofd de andere kant op en probeerde niet over te geven. Haar ouders pasten perfect bij elkaar. Mevrouw Dent had met haar spitse neus iets van een knaagdier en ze was een echte schoonmaakfanaat. Meneer Dent was groot en gespierd en een vurig voorstander van gezag en orde. Bij hem moest alles altijd tiptop zijn. ‘Alles piekfijn in orde,’ zei hij dan, terwijl hij zijn armen in zijn veiligheidspak stak voor een nieuwe dag in de ongediertebestrijding. Hij was nooit gelukkiger dan wanneer hij een groot wespennest mocht uitroeien, of een stel kakkerlakken mocht verdelgen.

Eerlijk gezegd was het krijgen van een kind het ergste wat meneer en mevrouw Dent ooit was overkomen. Alice was hier ook niet al te blij mee, maar ze probeerde zich er niet te veel van aan te trekken.

Alice had opvallende blauwe ogen met amberkleurige vlekjes, en moest elke dag vijf keer onder de douche of in een schuimbad. Zelfs vaker, als mevrouw Dent dat nodig vond. In haar elf jaar was Alice zo vaak onder de douche en in bad geweest dat het haar verbaasde dat ze nooit gekrompen was. En ze had haar lange, krullende haar zo vaak met sterke zeep gewassen, dat ze zeker wist dat de kleur inmiddels vervaagd was.

Ze zuchtte. Het was niet eerlijk dat ze nu alweer verkouden was. Ze probeerde echt om netjes en schoon te blijven, ook al was ze er niet heel goed in. En hoe was ze aangestoken? Ze had niemand gezien. De school had haar ouders met een briefje laten weten dat er leerlingen met buikgriep waren. Daarom moest Alice al een week thuisblijven.

‘Zeg, die kerel is meteen goed van start gegaan,’ zei meneer Dent opeens. Hij sloeg de enigszins verkoolde bladzijden van de krant om.

*O nee!* Snel drukte Alice haar neus plat om weer een nies tegen te houden. En alsof het allemaal nog niet erg genoeg was, zouden haar ouders nu weer eindeloos doorzagen over de nieuwe Beste Minister voor Alles Perfect Netjes. Ze hadden het de hele week al nergens anders over.

‘Hij is er een van de bovenste plank,’ ging meneer Dent verder, terwijl mevrouw Dent zijn geroosterde boterham toegewijd met boter besmeerde. ‘Hij heeft

geweldige ideeën. Precies wat dit land nodig heeft.’

‘Hij is briljant! En ziet hij er niet keurig uit?’ riep mevrouw Dent. Ze stopte met smeren en keek over de schouder van meneer Dent. ‘Ik vraag me af of ik een gesigneerde foto van hem kan krijgen.’

Toen meneer Dent de krant wat meer bij het licht hield, kon Alice het gezicht van de nieuwe Beste Minister goed bekijken. Ze had eerder wel wat kleinere nieuwsfoto’s van hem gezien, perfect gekleed in een onberispelijk pak. Maar dit was de eerste keer dat ze zijn gezicht van zo dichtbij zag, zo duidelijk en scherp.

Alice kreeg een naar gevoel bij het zien van de foto. De ogen van de Beste Minister waren net gloeiende zwarte gaten, uitgegraven in zijn bleke huid. Maar het was de uitdrukking op zijn gezicht waardoor het leek alsof ze een heel ijsblokje had doorgeslikt.

Misschien kwam het door een speling van het licht, maar het zag eruit als een eng perfect, wasachtig masker – en om de een of andere reden sloeg de ijskoude angst haar om het hart.

‘Ze zeggen dat hij grootse plannen heeft. Hij gaat katten afschieten, ijskarretjes in mobiele banken veranderen en oranje kleding verbieden,’ vertelde meneer Dent.

‘En hij heeft helemaal gelijk. Oranje is zo’n schreeuwerige kleur,’ zei mevrouw Dent. ‘Ik hou

zelf meer van roze; met mooi zachtroze zit je altijd goed.’

‘Blijkbaar wil hij ook die walgelijke infectieziektes uitroeien die kinderen krijgen – daarom gaat hij een heleboel dingen verbieden, zoals verjaardagsfeestjes.’

‘Een uitstekend idee!’ zei mevrouw Dent.

Alice vroeg zich af hoe het stoppen van verjaardagsfeestjes bacteriën kon tegenhouden. Het klonk meer alsof de nieuwe Beste Minister alle vrolijkheid wilde uitroeien.

‘Hij heeft giechelen op school ook verboden. Als kinderen dat toch doen, moeten die meteen naar de directeur en dan krijgen ze straf.’

‘Wat een man!’ zwijmelde mevrouw Dent.

Dat is het bewijs, dacht Alice boos. Hij probeert ons ongelukkig te maken.

‘En hij laat stinkende en vieze kinderen opsporen door de politie. De machthebbers pakken het fantastisch aan: ze halen die kinderen weg bij hun hope-loze ouders en leren ze hoe ze zich moeten wassen.’

‘Dat is geweldig nieuws!’ Mevrouw Dent knikte instemmend.

‘Ja, dat zal die riekende rakkers leren. Zie je wel wat een geluk je hebt met zulke goede ouders, Alice?’

Alice kookte van woede. Maar ze kon geen antwoord geven, want haar loopneus werd steeds erger en ze ging...

*O nee!* Paniekerig dook Alice weer onder de tafel, net op tijd om de nies te onderdrukken.

Ik kan dit niet lang meer volhouden, mompelde ze in zichzelf. Ze was het zo zat om verkoudheidjes en gehoest te verbergen. Ze had gedacht dat het beter zou gaan als ze ouder werd, maar alles leek juist steeds erger te worden.

‘Hoog tijd dat er iets aan gedaan wordt, als je ziet hoe die kleine bacterie-verspreiders er tegenwoordig bijlopen!’ Mevrouw Dent schikte de baby-rose hoofddoek die ze altijd over haar korte bruine haar droeg. Toen veranderde haar gezichtsuitdrukking. Ze boog naar meneer Dent toe.

‘Die regels... Bacteriën de kop indrukken en niet giechelen... Vooral niet giechelen... Je denkt toch niet dat... Piet Rus terugkomt?’ fluisterde ze, zo zacht dat Alice haar bijna niet kon horen. Ze wist niet eens of mevrouw Dent wel echt ‘Piet Rus’ had gezegd, maar daar leek het op.

Meneer Dent trok wit weg.

‘Nee toch...’

Mevrouw Dent greep de tafel vast. Haar knokkels werden net zo wit als het vlekkeloze tafelkleed.

‘Iets ergers bestaat er niet... Stel je voor!’ fluisterde ze bang.

‘Wie is Piet Rus?’ zei Alice zonder na te denken. Ze overtrad de huisregel dat je kinderen wel mocht zien maar niet horen, maar ze wilde het echt weten.



Haar vader wierp mevrouw Dent een waarschuwend blik toe.

‘Over dat soort dingen moeten we niet praten waar het kind bij is, poppetje.’

Hij draaide zich boos naar Alice om.

‘En jij moet die kleine pestneus van je niet in zakken steken die je niks aangaan.’

Alice knarsetande van frustratie. Dat was een vergissing – ze moest ervan hoesten.

Meneer Dent schrok en bekeek haar wat beter.

‘Heb je een loopneus? Ben je... Ben je VERKOUDE?’ vroeg hij angstig.

Alice kon zich wel voor haar hoofd slaan. Maar het was al te laat; ze kon het niet langer inhouden.

Ze ging...

‘HAAAATSJOEOE!’

‘JASSES! BACTERIËN!’

Meneer Dent rende naar de gootsteen en stopte zijn hoofd onder de kraan. Mevrouw Dent snelde de keuken uit. Toen ze terugkwam, had ze een groen masker voor haar mond en was haar dunne lijf in een roze overall gehuld. Ze bespoot hen allebei met de professionele spuitinstallatie die op haar rug hing.

‘O nee!’ riep Alice uit. Ze wist wat er ging komen.

‘Naar je kamer! NU!’ schreeuwde meneer Dent. Zijn stem trilde van angst.

‘Daar gaan we weer,’ zei Alice zachtjes. Dit gebeurde iedere keer wanneer ze verkouden was. Zodra

ze in haar slaapkamer was, deed meneer Dent de luchtdicht afgesloten deur op slot, zodat er niets kon ontsnappen.

Die middag kwam de dokter op huisbezoek. Ze was enorm geïrriteerd dat ze langs moest komen. Ze kende de familie Dent heel goed; mevrouw Dent belde haar elke dag.

‘Het is waarschijnlijk gewoon een virus,’ mopperde ze, nadat ze had gekeken of Alice last had van uitslag. ‘Maar ik zal een test laten uitvoeren: die nieuwe Beste Minister wil per se weten wat voor ziektekiemen kinderen tegenwoordig hebben. Nog meer werk voor mij – alsof wij dokters het nog niet druk genoeg hebben.’ Ze stak een dun stokje in Alice’ keel. Het kriebelde en voor Alice het kon tegenhouden, giechelde ze.

De dokter verstijfde.

‘Heb je de laatste tijd veel gegiecheld? Ben je vrolijk?’ vroeg ze wantrouwig.

‘Nee, helemaal niet.’ Alice schudde haar hoofd.

‘Nou, doe dat niet nog een keer – weet je niet hoe gevaarlijk dat nu is?’ Na nog een lange, onderzoekende blik wendde de dokter zich tot haar ouders.

‘Ik eet mijn stethoscoop op als het meer is dan een normale verkoudheid.’

‘Gelukkig,’ zei mevrouw Dent van achter de deur. ‘Ik was bang... Piet Ru-’

‘Niet waar het kind bij is!’ siste meneer Dent.

‘Daar zijn geen tekenen van, dus maakt u zich geen zorgen. En ze kan gewoon beneden zijn. Ze hoeft niet hierboven te blijven tot de resultaten van ons onderzoek binnenkomen – dat kan dagen duren.’

Ondanks de woorden van de dokter namen meneer en mevrouw Dent geen enkel risico. Gekleed in schorten met ruches, groene maskers en met bont versierde handschoenen deden ze de deur alleen open om Alice een vies zwart medicijn te geven, op een lepel met een heel lange steel. Of om friet of ge-roosterd brood door de kier naar binnen te schuiven. Alice kon niks anders doen dan op haar bed liggen en werd met de dag bozer.

‘Ik moet eruit!’ mopperde ze tegen haar vliegen-val, een vleesetende plant. Op elke vensterbank stond een rij van die dingen; dat moest van meneer Dent. ‘Beter dan vliegenspray,’ zei hij altijd.

Alice vond het niet erg; verder was haar kamer nogal kaal. Ze had een paar spullen onder een losse plank in de vloer verstopt. Alle andere dingen had mevrouw Dent verpest door ze tien keer in de afwas-machine te doen of in de oven te roosteren.

Alice verveelde zich zo dat ze tegen de planten begon te praten en ze koude frietjes voerde. Na een paar dagen begonnen ze te verleppen en was Alice wanhopig.

‘Hallo! Jullie kunnen me niet opsluiten omdat ik verkouden ben, dat is tegen de wet! Ik verveel me te pletter! Laat me er alsjeblieft, alsjeblieft, ALSJE-BLIEFT uit!’ smeekte ze haar ouders.

Maar het hielp niks.

‘Dat gaat niet, sorry – te gevaarlijk, zo’n verkoudheid,’ zei meneer Dent bezorgd.

‘Vooral op jouw leeftijd,’ zei mevrouw Dent, terwijl ze een stuk kaas door de kier duwde. ‘Wie weet wat er kan gebeuren?’

‘Nou, dat ik dood ga van verveling als jullie me hier houden,’ antwoordde Alice. Maar haar ouders waren al weg.

Op dag vier kon Alice wel gillen. Ze had nog steeds een loopneus, ze moest de hele tijd niezen en ze had echt niet van die giechelbuien waar de dokter bang voor was. Sterker nog, ze voelde zich ellendiger dan ooit. Uit verveling had ze gesmeekt of ze in bad mocht, maar meneer Dent liet haar niet uit haar kamer. Nergens voor.

‘Ik hou dit echt niet lang meer vol,’ mopperde ze die avond tegen de slaphangende vliegenvallen, terwijl ze uit het raam naar de donkere straat staarde. De Brandnetelstraat was ’s nachts niet verlicht; mevrouw Dent klaagde er elke dag over dat er alleen straatlantaarns langs de hoofdweg stonden.

‘Had ik maar een hond,’ zuchtte Alice. Maar ze

mocht geen huisdieren van haar ouders, in geen miljoen jaar. Alice wilde het liefst een hond, maar ze had elk dier fijn gevonden (nou ja, elk dier... een komodovaraan had ze waarschijnlijk niet aangekund).

Op dat moment werden haar gedachten onderbroken door het geloei van politiesirenes.

Daar fleurde ze een beetje van op. Er waren nooit problemen in de Anjerbuurt – misschien zou er voor één keer iets opwindends gebeuren. Snel deed Alice haar licht uit. Zo kon ze naar buiten kijken zonder zelf gezien te worden.

Het lawaai kwam dichterbij. Alice hield haar adem in. Het klonk als een hele hoop sirenes; er moest wel iets ernstigs aan de hand zijn.

De sirenes stopten opeens, halverwege een loei, heel dichtbij. In de plotselinge stilte hoorde Alice het lage gebrom van auto's die de Brandnetelstraat in reden.

Ze keek vol ongeloof toe hoe vijf auto's voor haar huis tot stilstand kwamen. De auto's waren heel lang en heel zwart, en Alice had zo'n gevoel dat er iets helemaal mis was.

Nerveus zag ze de portieren openzwaaien. Toen werden alle blauwe zwaailichten en koplampen uitgezet en was de Brandnetelstraat weer in duisternis gehuld.

Ze trok zich terug achter het gordijn en luisterde

naar de geluiden. Autoportieren die dichtgeslagen werden; knerpende voetstappen op het met de stoomreiniger schoongespoten grind; een harde klop op de voordeur.

Geen reactie.

‘DOE DE DEUR OPEN OF WE TRAPPEN HEM IN!’

Alice huiverde. *Wat is er in hemelsnaam aan de hand?*

Toen hoorde ze de voordeur opengaan.

Alice keek om de hoek van het gordijn. In de straal licht die vanuit de hal naar buiten viel zag ze acht grote figuren staan. Ze hadden allemaal glanzende, beschermende pakken aan en maskers op.

Alice hapte naar adem. Vier van hen hielden iets vast wat op een stormram leek.

Maar dat was niet het ergste. Wat haar koude rillingen gaf was het ding dat twee anderen meedroegen, groot genoeg om een persoon in te vervoeren. Het leek doorzichtig te zijn, want het licht scheen erdoorheen.

‘Meneer Dent?’ De stem klonk deftig en zelfverzekerd. ‘We hebben een probleem, ben ik bang.’

‘Wie bent u?’ wilde haar vader weten. ‘Wat wilt u?’

‘Dit is een opdracht van hogehand. We moeten Alice meenemen.’

*Wat?* Haar maag draaide om. Ze bleef maar naar de doorzichtige doos kijken. Hij was groot genoeg

voor een volwassene; zij zou er makkelijk in passen.

‘Waarom? Wat is er met haar aan de hand?’ vroeg mevrouw Dent. Ze stond achter haar man en boog nu een beetje opzij zodat ze om hem heen kon gluren. Alice zag dat ze handschoenen, twee schorten en twee paar overschoenen droeg. Ook had ze een masker en een haarnet op. Mevrouw Dent kon niet goed tegen bezoekers.

De gemaskerde man boog voorover en ging zachter praten.

Alice deed haar uiterste best om het te verstaan, maar er zweefden alleen flarden van het gesprek omhoog naar haar raam.

‘Noodsituatie... onverwacht... gevaarlijk... Piet... we moeten... Piet... Rus...’

Het was die Piet Rus weer. Maar wie was Piet Rus dan? Ze kenden helemaal geen Piet. Of hadden ze het over Pi – het wiskundige getal? Maar wat had die Rus er dan mee te maken?

Haar gedachten draaiden in een kringetje rond. Alice probeerde zich op het luisteren te concentreren.

‘Meenemen, nu meteen. Hier gaat ze zeker niet blijven,’ zei meneer Dent met een piepstemmetje van angst. ‘Maar jullie mogen niet binnenkomen; dan maken jullie de vloerbedekking vies. We sturen haar wel naar buiten.’

*Ze geven me gewoon mee! Zomaar!* Alice was woedend en bang. Ze wist niet wat ze moest doen.

Toen ging de voordeur blijkbaar helemaal open, want het licht stroomde naar buiten en weerkaatste tegen de lange zwarte auto's.

De straal verlichtte het gezicht van de man die bewegingloos op de achterbank van de achterste auto zat. Zijn ogen waren net zwarte kraters, maar dat was niet wat haar deed verstijven. Dat was namelijk zijn bleke gezicht, dat leek op een smetteloos, wasachtig masker.

Dat kan toch niet, dat hij het is, dacht Alice. Ze bekeek zijn gezicht met groeiend afgrijzen.

Maar hij was het wel.

En terwijl haar knieën begonnen te knikken van angst, tilde de nieuwe Beste Minister voor Alles Perfect Netjes zijn hoofd op en keek haar recht aan.